

N:o 81.

Af herr **N. Persson** i Vadensjö, *om anstånd i vissa fall med erläggande af arrende för kronoegendomar.*

I tionde punkten af Kongl. Maj:ts nådiga förordning af den 10 november 1882, angående förändrade grunder för förvaltningen af kronans jordbruksdomäner, föreskrifves, att arrendeafgifterna för kronans i förordningen afsedda jordbruksdomäner — det är all kronans fasta egendom, som ej med stadgad åborätt innehafves eller är till visst statsändamål anslagen och till följd deraf antingen till omedelbart begagnande upplåten eller stäld under särskild embetmyndighets vård — skola för hvarje arrendeår erläggas vid allmän kronouppbördsstämma det kalenderår, då arrendeåret utlöper. Der, såsom i de flesta orter är vanligt, uppbördsstämman infaller i januari, februari eller början af mars månad, ställes genom detta stadgande kronans arrendatorer i sämre ställning än andra landtbor, hvilka, om ej annorlunda särskildt öfverenskommits, betala sina arrendeafgifter den fjortonde dagen i mars månad. De olägenheter och förluster, som häraf följde, ligga i öppen dag. Oafsedt ränteförlusten, nödgades mången arrendator att till uppbördsstämman sälja och längre fram mot våren till högre pris återköpa foder, säd eller kreatur. Allmänna missbelåtenheten medförde ock snart ändring så till vida, att Kongl. Maj:t i nådig kungörelse den 17 december 1886, angående förändrade bestämmelser rörande tiden för erläggande af arrendeafgifter för vissa bland kronans jordbruksdomäner fann skäligt förordna, att, der kronouppbördsstämma infaller under januari eller februari månader, med afgiftens erläggande kunde få anstå till någon dag i mars månad före den 14, men under vilkor likväl, beträffande de vid kungörelsens utgifvande varande arrendatorer, som önskade att af detta anstånd sig begagna, att de senast vid den under nästkommande år, alltså 1887, inträffande allmänna kronouppbördsstämman till kronofogden aflemnade skriftligt förklarande af löftes-

männen, att de, oaktadt betalningsanståndet, vidblefvo sin ansvarighet för arrendets gäldande. Frånsedt olägenheten, att kronans arrendatorer i allt fall nödgades erlægga sina afgifter i fråga, somliga ända till fjorton dagar tidigare än andra landtbor, kunde det tyckas, att genom förordningen af den 17 december 1886 nödtorftig rättelse vore vunnen, och så skulle väl äfven i stort sedt varit händelsen, om blott vilkoret därför för dåvarande arrendatorer — aflemnandet af löftesmännens förklaring till vederbörande kronofogde senast vid 1887 års allmänna kronouppbördsstämma — i tid kommit till dessa arrendatorers kännedom. De fleste af dem fingo emellertid först kunskap om detta vilkor, sedan tiden för detsammias uppfyllande gått till ända; och har följden häraf blifvit, att de ännu qvarstå i samma sämre belägenhet som förut. Något verkligt skäl för fasthållande af en dylik olika behandling af eljest likställda arrendatorer torde dock vara svårt att uppleta — tvärt om förekommer det böra vara beqvämast äfven för vederbörande uppbördsmän, att afgifterna af alla kronoarrendatorerna erläggas samtidigt — och tillåter jag mig därför härmed hemställa,

att Riksdagen beslutar i underdånig skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla, att arrendeavgift äfven för den, som den 17 december 1886 var och fortfarande på samma kontrakt är arrendator af sådan kronans jordbruksdomän, som afses i kongl. förordningen den 10 november 1882, angående förändrade grunder för förvaltningen af kronans jordbruksdomäner, medgifves rätt att, om allmän kronouppbördsstämma det kalenderår, då arrendeåret utlöper, infaller under januari eller februari månader, få dröja med afgiftens erläggande till särskild uppbördsstämma någon dag i mars före den 14, så vidt han före eller vid en allmän kronouppbördsstämma till kronofogden aflemnat skriftligt förklarande af löftesmännen, att de, oaktadt betalningsanståndet, vidblifva sin ansvarighet för arrendets gäldande.

Om remiss till behörigt utskott anhålles.

Stockholm den 27 januari 1893.

Nils Persson.